

Arrest

**nr. 121 114 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 september 2013.

1.3. Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 december 2013 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 15 augustus 1980 in El Menia. U stelt een orthodoxe Kopt te zijn. U bent gehuwd en heeft drie dochters. Vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Egypte verbleef u voornamelijk in het centrum van Al Maghaghah, een stad in de provincie van El Minya. Momenteel verblijft uw gezin daar nog steeds. In 1996 behaalde u uw diploma hoger middelbaar onderwijs. Van 2000 tot 2002 deed u uw legerdienst. Omdat de werkgelegenheid na uw studies schaars bleek, bleef u aanvankelijk een tijdje werkloos. Tot in 2004 hielp u af en toe uw vader bij het bewerken van zijn grond. In 2005 was u occasioneel werkzaam in de schoenwinkel van uw schoonbroer in Caïro waar u tevens voor een periode van zes maanden logeerde omdat u op zoek was naar een job. In 2008 besloot u Egypte uiteindelijk te verlaten. Niet alleen rustte er een grote druk op u als gezinshoofd om in economisch moeilijke tijden voldoende brood op de planken te brengen. Uw echtgenote was inmiddels zwanger van jullie derde kind. Ook was de veiligheidssituatie voor de Kopten in Egypte destijds reeds penibel. Dit ondervond u zelf sinds u huwde in 2004. Telkens u samen met uw echtgenote naar de markt ging of op doktersbezoek, werden jullie het slachtoffer van vandanenstreken. Soms werd de handtas van uw echtgenote gestolen. Soms werd zij fysiek lastiggevalen en kreeg zij een klap op haar achterwerk of werd zij bij de haren getrokken. Van zodra u haar probeerde te verdedigen, betaalde u zelf het gelag. Zulke pesterijen overkwamen overigens niet alleen jullie maar alle christenen.

Met een Schengenvisum (toeristenvisum, geldig voor 15 dagen) reisde u begin 2008 per vliegtuig vanuit Caïro naar Nederland. Ook al had u op dat moment twee broers in Nederland met een permanente verblijfsvergunning, toch nam u op diezelfde dag van uw aankomst in Amsterdam nog de trein naar België om zich te vestigen bij één van uw twee andere broers in België, S.(...) en O.(...). S.(...) beschikt over de Belgische nationaliteit, O.(...) verblijft na een eenjarig legaal verblijf opnieuw illegaal in België. Sinds begin 2008 leeft u hier ononderbroken. Teneinde uw verblijf in België wettelijk te regelen, diende u op 15 december 2009 een regularisatieaanvraag in die vervolgens op 26 september 2012 werd geweigerd. Op datum van 5 augustus 2013 vroeg u vervolgens asiel aan. Sedert de revolutie van 25 januari 2011 is de algemene situatie voor de Kopten volgens u immers nog verder geëscaleerd. Kerken worden in brand gestoken. Kinderen worden ontvoerd, vrouwen worden verkracht en huizen, landbouwgronden en ander eigendom van christenen worden in beslag genomen. Zowel uw echtgenote als uw kinderen durven amper nog buitenshuis te gaan, zo vertelt zij u. In het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u naast het aanhoudende gebrek aan werkgelegenheid dan ook omwille van uw religie vermoord te worden door extremistische moslims.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele Egyptische identiteitskaart, uw originele Egyptische paspoort, uw originele geboorteakte, een kopie van uw oude Egyptische paspoort, een attest van de Egyptische ambassade te Brussel d.d. 11 oktober 2012 en een brief van uw advocaat omtrent het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing d.d. 26 september 2012 inzake uw regularisatieaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst haalt u aan dat u Egypte begin 2008 mede verlaten heeft omwille van de slechte economische omstandigheden. Als pas afgestudeerde moet je daar tien jaar wachten op een job en dan nog wordt je onderbetaald, zo verduidelijkt u (CGVS, p.10, p.16 & p.20). Uw verwijzing naar het gebrek aan werkgelegenheid, resorteert echter niet onder een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit probleem is immers van louter economische aard. Evenmin houdt dit motief als dusdanig verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens maakt u melding van de intimidatie, discriminatie en geweldpleging tegen de christelijke minderheid in Egypte waartoe zowel u, uw echtgenote als uw familie behoort (CGVS, pp. 12-14 & pp.17-22). Dit zou niet alleen de aanleiding zijn voor uw huidige asielaanvraag, maar zou u, naast de economische toestand van het land, reeds in 2008 mee hebben aangezet Egypte te verlaten (CGVS, p.16).

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding

geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Noch voor de periode van uw verblijf in Egypte tot 2008, noch voor de periode van 2008 tot nu, kan u echter onvoldoende ernstige elementen opgeven om aan te tonen dat u zelf het slachtoffer zou worden van een persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Voor uw vertrek uit Egypte in 2008 werd u zelf uitsluitend lastiggevallen als u met uw echtgenote naar buitenging. In een poging haar tegen de vandalen te verdedigen, ontstonden er ruzies en dat was het (CGVS, pp.16-20), zo stelt u. Gevraagd of u persoonlijk concrete problemen kende met moslimbroeders of salafisten toen u in Egypte was, antwoordt u van niet omdat deze groeperingen toen nog niet zo actief waren als nu (CGVS, p.23). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat het uw echtgenote was die steeds werd lastiggevallen (en uw problemen dus pas na uw huwelijk begonnen) (CGVS p.4, 17), is het uitermate merkwaardig dat u uw echtgenote en dochters in Egypte heeft achtergelaten en alleen naar Europa bent gereisd. Uw echtgenote en dochters wonen intussen nog steeds in Maghagha. Dergelijke vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van het feit dat uw echtgenote steeds werd lastiggevallen als ze als vrouw op straat kwam, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Ook de vaststelling dat u pas vijf jaar en acht maanden na uw voorgehouden vertrek uit Egypte (begin 2008) asiel aanvraag (CGVS, pp.15-16), doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij deze vrees zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Gevraagd waarom u zo lang gewacht hebt om asiel aan te vragen, antwoordt u overigens zelf dat jullie toen niet zoveel problemen hadden als nu (CGVS, p.16). Hierbij aansluitend is het des te meer opmerkelijk dat u, die verwijst naar de revolutie in januari 2011 als moment waarop de situatie zoveel slechter is geworden (CGVS p.18), toch nog wachtte tot augustus 2013 om asiel aan te vragen. Temeer daar uw echtgenote en dochters nog in Egypte zouden verblijven, is het zeer merkwaardig dat u nog zo lang wachtte om asiel aan te vragen. Ook in de regularisatieaanvraag d.d. 15 december 2009 wordt geen melding gemaakt van uw problemen in Egypte. Hierdoor ontstaat de indruk dat u op dat moment eerder tewerkstelling op het oog had in België.

Verder wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw regularisatieaanvraag in december 2009 aangaf reeds meer dan vijf jaar in België te verblijven. Dit zou willen zeggen dat u reeds in 2004 in België was, terwijl u bij uw asielaanvraag verklaart pas begin 2008 naar België te zijn gekomen. Uit het feit dat u tijdens verschillende procedures verschillende data opgeeft voor uw aankomst in België, dient te worden afgeleid dat u bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden.

Evenmin slaagt u er in aannemelijk te maken actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te hoeven koesteren. Via uw echtgenote verneemt u dat de algemene situatie voor Kopten in Egypte momenteel sterk is verergerd (CGVS, p.16 & p.18). Hierbij verwijst u naar de salafisten en de Moslimbroeders die vele mensen ontvoerd, misleid en afgedreigd hebben. Gevraagd waaruit u afleidt dat u bij een terugkeer naar Egypte gedood of persoonlijk vervolgd zou worden door een van deze groeperingen, haalt u slechts aan dat u een christen bent (CGVS, pp. 20-21). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie, zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Gepolst of uw familie sinds uw vertrek uit Egypte nog problemen heeft gekend met de moslimbroeders of de salafisten, refereert u zowel naar de problemen van uw echtgenote, uw zus als van de oom van uw echtgenote. Ten eerste haalt u aan dat uw echtgenote nog steeds wordt belaagd. Dagelijks wordt zij uitgescholden en lastiggevallen. U vreest voor het ergste. Vooreerst moet worden vastgesteld dat dit louter blote beweringen betreft van uwentwege die u niet kan staven met bewijsdocumenten. Bovendien moet in deze terug worden gewezen op bovenstaande vaststelling dat uw echtgenote, hoewel zij degene is die volgens u wordt lastiggevallen, wel in Maghagha is blijven wonen. Intussen, meer dan vijf jaar later, wonen zij en uw dochters hier nog steeds. Hoewel u beweert dat zij en uw dochters niet naar buiten durven te gaan, blijkt wel dat uw echtgenote uw dochters nog elke dag naar school brengt in Maghagha (CGVS p.18). Uw bewering dat uw echtgenote sinds uw vertrek wordt lastiggevallen als ze op straat komt, kan dan ook niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u als christen bij terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren (CGVS, p.4, p.10 & pp.16-21).

Vervolgens haalt u aan dat uw zus, S.(...), op 10 augustus jongstleden als enige christen in haar flatgebouw door de moslimbroeders bedreigd werd en afgeperst. Naar aanleiding van deze problemen heeft zij zelfs tijdelijk haar huis verlaten. Meteen nuanceert u evenwel dat zowel haar echtgenoot als hun zoon wel op het appartement gebleven zijn en dat uw zus na enkele dagen ook opnieuw is teruggekeerd. Doorgevraagd of de echtgenoot en zoon van uw zus dan nog problemen hebben gekend met de Moslimbroeders stelt u het niet te weten. Niet alleen mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou willen informeren over het welzijn van uw familieleden, ook is dergelijke informatie uiteraard van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Dat u dit niet weet, relativiseert dan ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Gevraagd of u daar via uw echtgenote nog iets over gehoord heeft, antwoordt u voorts ontkennend en stelt u dat dat het was (CGVS, p.13 & pp.22-23).

Tot slot verwijst u ook nog naar hetgene de oom van uw echtgenote, N.(...) B.(...), overkomen is. Twee à drie jaar geleden werd hij op zijn land in elkaar geslagen door vandalen en bendes. Hij kreeg een zware klap op het hoofd en was op slag dood (CGVS, p.23). Niet alleen dateert dit incident van 2010 of 2011, evenmin wijzen uw verklaringen erop dat u, uw echtgenote of uw zus nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident.

Bijgevolg ontbreekt het aan voldoende ernstige elementen om te concluderen dat u momenteel persoonlijk geïsoleerd worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger geïsoleerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u hebt voorgelegd; deze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Zowel uw identiteitskaart, uw huidige paspoort, uw geboorteakte alsook de kopie van uw oude paspoort en het attest van de Egyptische ambassade te Brussel d.d. 11 oktober 2012 hebben slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. De brief van uw advocaat omtrent het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing d.d. 26 september 2011 houdt louter verband met de procedure inzake uw regularisatieaanvraag d.d. en doet geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen, het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden en het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de “Wet” blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij aanhaalt dat hij Egypte begin 2008 mede verlaten heeft omwille van de slechte economische omstandigheden, hetgeen niet ressorteert onder een van de vijf criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en als dusdanig evenmin verband houdt met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (ii) het gezien zijn verklaringen dat het zijn echtgenote was die voor zijn vertrek uit Egypte steeds werd lastiggevallen (en zijn problemen dus pas na zijn huwelijk begonnen), uitermate merkwaardig is dat hij zijn echtgenote en dochters – die intussen nog steeds in Maghagha wonen – in Egypte heeft achtergelaten en alleen naar Europa is gereisd en deze vaststelling in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij omwille van het feit dat zijn echtgenote steeds werd lastiggevallen als ze als vrouw op straat kwam een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, (iii) ook de vaststelling dat hij pas vijf jaar en acht maanden na zijn voorgehouden vertrek uit Egypte asielaanvraag in grote mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (iv) de oprechtheid van zijn asielaanvraag verder ernstig wordt ondermijnd door het feit dat hij tijdens verschillende procedures verschillende data opgeeft voor zijn aankomst in België, waaruit dient te worden afgeleid dat hij bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden, (v) een loutere verwijzing naar de actuele algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, (vi) zijn bewering dat zijn echtgenote sinds zijn vertrek wordt lastiggevallen als ze op straat komt niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat hij als christen bij terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren, temeer hij zijn blote beweringen in dit verband niet kan staven met bewijsdocumenten, zijn echtgenote en zijn dochters in Maghagha zijn blijven wonen en hier meer dan vijf jaar later nog steeds wonen en zijn bewering dat zijn vrouw en dochters niet naar buiten durven te gaan niet rijmt met het feit dat zijn echtgenote zijn dochters nog elke dag naar school brengt in Maghagha, (vii) hij aanhaalt dat zijn zus op 10 augustus jongstleden als enige christen in haar flatgebouw door de Moslimbroeders werd bedreigd en afgeperst, naar aanleiding waarvan zij enkele dagen haar huis heeft verlaten, doch hij niet weet of haar echtgenoot en zoon, die op het appartement zijn gebleven, nog problemen hebben gekend met de Moslimbroeders, onwetendheid welke de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees relativeert, (viii) zijn verklaringen er niet op wijzen dat hij, zijn echtgenote of zijn zus nog steeds problemen zouden kennen omwille van het incident waarbij zijn oom in 2010 op zijn land in elkaar geslagen werd door vanden en bendes en hierbij werd gedood, (ix) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij hoger aangehaalde motieven kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 december 2013 (CG nr. 1315378), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt als volgt: *“Vooreerst haalt u aan dat u Egypte begin 2008 mede verlaten heeft omwille van de slechte economische omstandigheden. Als pas afgestudeerde moet je daar tien jaar wachten op een job en dan nog wordt je onderbetaald, zo verduidelijkt u (CGVS, p.10, p.16 & p.20). Uw verwijzing naar het gebrek aan werkgelegenheid, ressorteert echter niet onder een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit probleem is immers van louter economische aard. Evenmin houdt dit motief als dusdanig verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Deze vaststellingen en overwegingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6. Voorts besluit de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker verder geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.6.1. Zo kan de argumentatie dat het niet verwonderlijk is dat zijn gezin in Egypte achter diende te blijven, dat de organisatie en financiering van de vlucht immers heel wat voorbereiding behoeft en niet draagbaar is voor een heel gezin en dat het voor zijn echtgenote bovendien te gevaarlijk is om de vlucht met de dochters te ondernemen zodat zijn gezin dan ook noodgedwongen in Egypte achterbleef en ondergedoken tracht te overleven, niet in het minst verklaren waarom verzoeker zijn echtgenote en dochters in Egypte heeft achtergelaten en alleen naar Europa is gereisd. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt immers uit verzoekers verklaringen dat het precies zijn echtgenote was die steeds werd lastiggevallen en dat hij persoonlijk slechts problemen kende toen hij haar probeerde te verdedigen. Dat verzoeker aldus enkel zichzelf in veiligheid bracht en hij zijn echtgenote – die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van de beweerde intimidaties en bedreigingen – en zijn drie dochters achterliet omdat een vlucht voor het ganse gezin financieel niet haalbaar was, kan de Raad dan ook niet in het minst overtuigen. Evenmin kan worden ingezien waarom het voor verzoekers echtgenote te gevaarlijk zou zijn om met zijn dochters de vlucht te ondernemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij met een Schengenvisum per vliegtuig van Caïro naar Nederland reisde, waar twee van zijn broers wonen. Het is de Raad niet duidelijk welk gevaar zijn gezin zou lopen indien zij op dezelfde wijze zouden reizen. Verzoekers gezin woont overigens nog steeds in Maghagha, waar verzoekers echtgenote blijkens zijn verklaringen in het verleden werd en thans nog steeds wordt lastiggevallen. Zo verzoekers beweringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, kan niet worden ingezien waarom zijn echtgenote in een tijdspanne van vijf jaar geen andere onderkomen zou hebben gezocht om aan de voorgehouden problemen te ontkomen. Dat zijn gezin ondergedoken tracht te leven, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, valt overigens op generlei wijze te rijmen met verzoekers verklaring dat zijn echtgenote zijn dochters nog elke dag naar school brengt in Maghagha. Voorgaande vaststellingen relativeren dan ook de ernst van de problemen die verzoekers echtgenote in Maghagha zou ondervinden en doen in ernstige mate afbreuk aan verzoekers bewering als zou hij omwille van deze problemen in geval van terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker pas vijf jaar en acht maanden na zijn voorgehouden vertrek uit Egypte asiel aanvraag in grote mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet eerder asiel aanvraag omdat hij nog steeds de hoop koesterde zijn oude leven terug te kunnen opnemen doch dat hij evenwel afgelopen zomer, wanneer de veiligheidssituatie in Egypte dusdanig escaleerde, diende vast te stellen dat terugkeer een utopie is, kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker verwees tijdens zijn gehoor overigens naar de revolutie in januari 2011 als het moment waarop de situatie zoveel slechter is geworden (administratief dossier, stuk 4, p. 18). Desalniettemin wachtte hij nog tot augustus 2013 om asiel aan te vragen. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.6.3. Met de argumentatie dat zijn ganse familie belaagd, afgeperst en bedreigd wordt, ten gevolge waarvan zijn zus eveneens de woning diende te ontvluchten en dat de oom van zijn echtgenote na slagen en verwondingen zelfs het leven liet, komt verzoeker voorts niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing waar terecht wordt geoordeeld als volgt: *“Vervolgens haalt u aan dat uw zus, S.(...), op 10 augustus jongstleden als enige christen in haar flatgebouw door de moslimbroeders bedreigd werd en afgeperst. Naar aanleiding van deze problemen heeft zij zelfs tijdelijk haar huis verlaten. Meteen nuanceert u evenwel dat zowel haar echtgenoot als hun zoon wel op het appartement gebleven zijn en dat uw zus na enkele dagen ook opnieuw is teruggekeerd. Doorgevraagd of de echtgenoot en zoon van uw zus dan nog problemen hebben gekend met de Moslimbroeders stelt u het niet te weten. Niet alleen mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich zou willen informeren over het welzijn van uw familieleden, ook is dergelijke informatie uiteraard van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Dat u dit niet weet, relativeert dan ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Gevraagd of u daar via uw echtgenote nog iets over gehoord heeft, antwoordt u voorts ontkennend en stelt u dat dat het was (CGVS, p.13 & pp.22-23).*

Tot slot verwijst u ook nog naar hetgene de oom van uw echtgenote, N.(...) B.(...), overkomen is. Twee à drie jaar geleden werd hij op zijn land in elkaar geslagen door vandalen en bendes. Hij kreeg een zware klap op het hoofd en was op slag dood (CGVS, p.23). Niet alleen dateert dit incident van 2010 of 2011, evenmin wijzen uw verklaringen erop dat u, uw echtgenote of uw zus nu nog steeds problemen zouden kennen omwille van dit incident.”

2.6.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar wordt geoordeeld (i) dat de oprechtheid van verzoekers asielaanvraag verder ernstig wordt ondermijnd door het feit dat hij tijdens verschillende procedures verschillende data opgeeft voor zijn aankomst in België, waaruit dient te worden afgeleid dat hij bewust tracht de Belgische autoriteiten te misleiden en (ii) dat een loutere verwijzing naar de actuele algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op verzoekers individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De pertinente motivering in dit verband blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernoemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de stelling dat algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims waarbij deze

problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken zodat verzoeker zich dan ook ter bescherming van zijn leven genoodzaakt zag het land te ontvluchten, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6.5. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.7.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de argumentatie dat uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden en dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de

informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.7.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu*

Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de algemene veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS